

N:o 50.

Kolmas Saarna Neljäntenä Sunnuntaina Pääsijäisestä.

(Jälkimmäinen osa.)

Minulla on vielä paljon sanomista, mutta ette voi nyt kantaa. Vaan koska se tulee, totuuden Henki, hän johdattaa teitä kaikkeen totuuteen. Tämäkin kohta kuuluu lupaukseen Pyhästä Hengestä ja hänen virastaan kristikunnassa. Mutta Kristus keskeyttää tässä alkamansa puheen opista lausuttuaan muutamilla sanoilla pääkohdat siitä, mitä Pyhä Henki oli saarnaava. Hän huomauttaa heille, että Pyhä Henki itse oli nyt tuleva opettamaan heille sellaista, jotta he sen hyvästi tulisivat ymmärtämään ja itse teossa kokemaan. Eihän nyt ole aika, tarkoittaa hän sanoillaan, paljoa puhua opista, koska hänen tuli heille jäähyväiset sanoa ja lohduttaa heitä eronsa johdosta. Vaikkapa hän olisi tahtonut kauvan ja laajastikin asiasta puhua, eivät he kuitenkaan olisi vielä kyenneet käsittämään eikä oikein ymmärtämään, mitenkä hänen vastaisen valtakuntansa laita oli oleva.

Sillä sitkeästi vielä pysyi heidän mielisään ajatus ja toivo ulkonaisesta ruumiillisesta kuningaskunnasta ja maallisesta herraudesta, niin ettei heidän päähänsä ollenkaan voinut pystyä eikä heidän sydämessään sias saada, mitä hän puhui heille hengellisestä valtakunnastaan ja virastaan, jota hänen Pyhän Hengen kautta piti johtaman ja toimittaman. Eivät he myöskään toisin voineet ajatella kuin näin: Jos kerran hänestä kuningas oli tuleva, niin hänen täytyy itse olla saapuvilla ja vetää maailma puoleensa joko saarnalla tai ihmeillä, niin että se vapaaehtoisesti suostuu häntä kuulemaan ja ottamaan hänen herrak-

seen; tai jollei se hyvällä taipuisi, piti Kristuksen muka ulkonaisella väkivallalla ja rangaistuksella se alamaisekseen pakottaa.

Jos taas niin oli käyvä, kuin hän tässä sanoo, että hän oli eroava heistä ja katoava näkymättömiin, se on: kuoleva, niin ei enään voitu toivoa hänestä tulevan kuningasta, joka nuo suuret asiat olisi toimittanut. He olivat ja pysyivät siis aina hänen ylösnousemiseensa asti niin aivan neuvottomina, etteivät ensinkään ymmärtäneet, mitä hän ennen oli heille sanonut, paitsi että nyt tunsivat alun siihen maailman kurjuuteen, murheeseen ja vainoon, jota hän ennustaa heille tässä.

Tätä tarkoittavat hänen sanansa: **Minulla on vielä paljo sanomista, mutta ette voi nyt kantaa.** Teille on vielä liian vaikeata käsittää, mitä tätä on sanottu ja vielä olisi sanottavaa, sillä tuo kaikki tapahtuu aivan vastoin teidän ajatuksianne ja toivomuksianne. Jos te sen ymmärtäisitte, niin saisitte siitä lohdutuksen ja ilon sydämeenne. Olipa hän jo ennenkin Joh. 14: 28 sanonut heille: **Jos te minua rakastaisitte, niin te tosin iloitsisitte, että minä sanoin: Minä menen Isän tykö.** Mutta nyt saattaa se, mitä teille lohdutukseksi puhun kirkastamisestani, taivaaseen astumisestani ja teidän kauttanne alkuun pantavasta ihanasta valtakunnastani, teidät ainoastaan peljästyneiksi ja murheellisiksi. Juuri tähän nähden sanoo hän sattuvasti: **Ette voi nyt sitä kantaa.** Sen vuoksi minun täytyykin säästää se siihen aikaan, jolloin nämä sanani toteutuvat ja Pyhä Henki tulee. Hän se on vasta opettava teitä,

johtava ja saattava teidät nykyisistä harhaajatuksistanne ja ymmärryksestänne totuuteen ja oikeaan tietoon.

Senhän pitää, sanoo hän, olla hänen tehtävänsä, että hän minut kirkastaa, se on: ilmoittaa ja todistaa minusta sen, että minä olen kärsimisestä ja kuolemasta kohonnut kunniaan ja asetettu Isän oikealle kädelle hallitakseni kaikkea ja julistaakseni kaikelle maailmalle, että tämä on ollut Isän neuvo. Senhän tähden Pyhä Henki lähetetäänkin, että hän sitä kaikelle maailmalle tietäväksi tekisi ja ihmiset täten johdatettaisiin minun valtakuntaani. Kun sitten se tapahtuu, että minä otetaan teiltä pois ja Pyhä Henki tulee, silloin on asia itsestään helppo teidän oppia ihan toisin, kuin te nyt ajattelette ja ymmärrätte. Te saatte silloin itse kokea kaikki, mitä nyt teille olen sanonut; jos taas minä sen teille laveammin ja perusteellisemmin selittäisin, olisi minun vielä paljon puhuminen.

Juuri tätä tarkoittaen hän lopettaakin tämän luvun sitten, kuten seuraavan sunnuntain evankeliumissa saamme kuulla, sanoen: **Näitä olen minä teille puhunut tapauksissa.** Se on: mitä tähän asti olen teille sanonut kärsimisestäni, ylösnousemisestani, teidän kärsimisestänne, ja kuinka teidän samalla tulee ruukoilla Isää minun nimeeni, tuo kaikki on teistä pelkkää outoa, hämää, peitettyä puhetta, jota ette ymmärrä. **Mutta aika tulee, etten minä sillen puhu teille tapauksissa, vaan ilmoitan julkisesti teille minun Isästani,** Joh. 16: 25, kun nimittäin menen taivaaseen ja lähetän teille Pyhän Hengen. Silloin saatte sen kokea, mitä nyt teille sanon, ja mikä nyt on teistä pelkkää arvoitusta.

Tämä on oikea yksinkertainen sisällys tekstistä: **Minulla on vielä teille paljon sanomista.** Mutta näitä sanoja ovat meidän paavilaisemmekin tähän asti käyttäneet, venyttäneet ja vääntäneet omien tarkoitustensa tueksi

ja panneet ne perusteeksi, kun väittävät ja kiivastelevat, että muka täytyy paljoa enemmän uskoa ja noudattaa, kuin mitä evankeliumi ja Raamattu opettaa, nimittäin sitä, mitä kirkolliskokoukset ja isät ovat sanoneet ja säätäneet. Lupasihän muka Kristus tässä, että Pyhä Henki oli paljoa enemmän sanova, kuin hän oli sanonut, sekä **johdattava heitä kaikkeen totuuteen** j. n. e. Juuri kuin apostolit olisivat aivan hyvin ymmärtäneet, mitä Kristus heille tässä sanoo. Aivan toistahan he juuri todistavat epäuskollaan hänen kärsimiseensä ja ylösnousemiseensa nähden. Tai oliko tämä niin helppoa ymmärtää, ettei siihen Pyhää Henkeä tarvittaisi. Mutta ainakaan tähän päivään asti ei yksikään paavilainen ole siitä rahtuakaan ymmärtänyt, jonka kyllä hyvin olen kokea saanut, sillä olenpa minäkin heidän temppuihinsa perehtynyt. Vieläpä käy selvästi heidän kirjoituksistaankin ilmi, etteivät he mitään tästä ymmärrä. Sen vuoksi täytyy tässä noille vähämielisille vastata, jotta heidän valheensa paljastettaisiin.

Ensiksi kuulet sinä hänen tässä sanovan: **Minulla on teille vielä paljon sanomista.** Keille? Keiden kanssa hän puhuu? Nähtävästi apostolien, joille hän myös sanoo: **Ette voi sitä nyt kantaa** ja: **Pyhän Hengen pitää johdattaman teitä kaikkeen totuuteen.** Ellei siis Kristus ole valehdellut, niin täytyi näiden sanojen toteutua silloin, kun Pyhä Henki tuli, jonka on täytynyt saada aikaan heissä ja heidän kauttansa kaikki, mistä Herra tässä puhuu, ja johdattaa heitä kaikkeen totuuteen. Kuinka voidaan sitten tämän johdosta väittää, ettei Kristus eikä vielä Pyhä Henkikään olisi apostoleille kaikkea sanonut, vaan jättänyt paljon kirkolliskokousten selitettäväksi ja päätettäväksi? Heidän väitteestään pitäisi juuri sen vastakohtaan olla seurauksena, että Pyhä Henki on sanonut apostoleille kaikki. Teroittaahan Kristuskin sitä, että hän oli kaikki selittävä

apostoleille ja heidän kauttansa kaikki levittävä maailmaan, mitä he Pyhältä Hengeltä olivat oppineet? Mitä järkeä sitten on tuossa heidän hullutuksessaan, että vasta apostolien jälkeen maailman lopussa pitäisi sanottaman, opetettaman, päätettämän ja säädettämän, mitä kaikkea kristikunnassa tulee tietää, uskoa ja tehdä?

Samoin, jos sitä on pakko totena pitää muka Pyhän Hengen uudestaan ilmoittamana, mitä kirkolliskokoukset apostolein jälkeen ovat opettaneet tai säätäneet, niin siinä tapauksessa eivät apostolit itse ole tulleet totuuteen, vielä vähemmin ne, joille he ovat saarnanneet. Näin olisi Kristus vallan koreasti pettänyt kirkon ja apostolit sanoessaan heille: **Pyhä Henki johdattaa teitä kaikkeen totuuteen.**

Toiseksi sanoo Kristus nimenomaan: **Minulla on vielä teille paljo sanomista.** Hän ei sano: Minulla on teille paljon muuta sanomista, ja Pyhä Henki on opettava ja selittävä teille toista, kuin minä teille sanonut olen. Se on heidän omia lisäyksiään, joita he sekoittavat Kristuksen sanoihin tahtoen ne niin vääristää, että **multa, paljon,** merkitseisi **olia, muuta.** Sanan **multa** suomme kyllä heille, jos heille vaan Pyhä Henki on antanut armon, että he voivat paljon opettaa, mutta että he tästä sanasta ”paljon” ottavat itsellensä vallan opettaa toisia asioita, sitä ei saa suvaita. Niinpä he vieläkin häpeemättömästi väittävät, että kirkko on Pyhän Hengen vaikutuksesta apostolien jälkeen monta seikkaa säätänyt ja järjestänyt, joita on pakka pitää; muiden muassa esimerkiksi opinkohdan Herran ehtoollisen yhdestä osasta, kiellon pappein naimisesta ja muuta sen kaltaista.

Tämä nyt ei enään ole lisäämistä eikä laajentamista, vaan aivan toisen, jopa vastakohdankin opettamista vastoin Kristuksen selvää säätämistä ja käskyä, joka heidän itsensäkin

täytyy todeksi tunnustaa. Ja kuitenkin pitää vääräuskoisuutta ja vääryyttä oleman se, jos Kristuksen käskyn jälkeen tehdään vastoin heidän määräyksiään, koska muka kirkko, sanovat he, on toisin säätänyt. Jos sitten kysyt, millä perusteella, niin he vastaavat Kristuksen sanoneen: **Minulla on teille vielä paljon sanomista;** kaiketi sellaistaakin, joka on ristiriidassa hänen omien sanojensa ja käskyjensä kanssa.

Olisipa todellakin korea seurakunta se, joka anastaisi vallan itselleen, kuten paavin anttikristillinen kirkko tekee, opettaa mitä vain itse tahtoo vastoin Kristusta ja muuttaa hänen järjestystään, ja joka sitten vielä koettaa todistaa ja vahvistaa menettelyään näillä sanoilla: **Minulla on vielä teille paljo sanomista.** Puhuhan Kristus tässä ilmeisesti Pyhästä Hengestä, jonka tehtävä ja tarkoitus oli kirkastaa hänet eikä suinkaan puhua itsestään. Pyhän Hengen tehtävä oli **ottaa hänen omastansa,** se on: Kristuksen sanasta ja käskystä, ja **ilmoittaa.** Sen vuoksi ei se joukko, joka toisin opettaa, voi olla Pyhästä Hengestä eikä Kristuksen seurakunta, vaan sen täytyy kuulua kurjan perkeleen lahkoon.

Pysyyhän kristillinen kirkko ja Pyhä Henki itse ainoastaan siinä, mitä Kristus on sanonut ja käskenyt, vaikka kyllä enentää sitä, se on: levittää sitä laajalle ja avaralle, sillä tämä **paljo sanomista** merkitsee, että yhdestä asiasta monella tavalla puhutaan ja yhtäkaikki aina samaa asiaa ajetaan. Niinpä on evankelista Johanneskin kirjoittanut paljoa useammasta asiasta, kuin Kristus tässä puhuu, mutta hän kuitenkin aina tuota yhtä vaan selittää, nimittäin Kristuksen persoonaa, virkaa ja valtakuntaa, josta Kristus itsekin puhuu, ja panee lakkaamatta pääpainon tähän Jumalan Karitsaan. Samoin teroittaa ja saarnaa P. Paavali roomalaisepistolassaan ja melkein kokonaan galata-

laisepistolassaankin tuota ainoata asiaa: uskon vanhurskautta.

Onhan tämäkin nyt kyllä pitempi ja monisanaisempi saarna, kuin nämä Kristuksen lyhyet sanat, mutta kuitenkin samaa eikä mitään muuta. Hyvän saarnaajan omituisuutena on, että hän voi ottaa asian käsiteltäväkseen, selittää ja lopettaa sen lyhyesti parilla kolmella sanalla ja sitten tarpeen vaatiessa myöskin levittää ja valaisee puhetaivoilla ja esimerkeillä tehden näin yhdestä kukkasesta kokonaisen niityn. Samoin kultaseppä osaa takoa hopeakappaleen tiiviiksi paksuksi möhkäleeksi ja sitten taas takoa sen leveäksi, monimutkaiseksi, ontevaksi ja ohueksi. Näin siis sekä pitkä että lyhyt saarna ovat kuitenkin samaa eikä toiselleen vastakkaista. **Jumalan sana uskoon runsaasti teissä**, sanoo P. Paavali Koloss. 3: 16, että oltaisiin väkeviä Raamatuissa ja voitaisiin oikea oppi sen perustuksella todistaa.

Samoin menetellään heprealaisepistolassakin, joka suurimmaksi osaksi puhuu Kristuksen pappeudesta ja kehittää 110:n psalmin lauseesta: **Sinä olet pappi ijankaikkisesti**, pitkän saarnan liittäen siihen paljon lauseita, tekstejä ja esimerkkejä. Jos kuitenkin pääasiata katsotaan, niin ei tuo kaikki ole muuta kuin sitä yhtä, että Kristus on ainoa ijankaikkinen pappi. Voidaan kyllä hyvin sanoa, että siinä paljoa enemmän puhutaan kuin Daavidin mainituissa psalmeissa, mutta ei kuitenkaan mitään toista. Onhan tähänkin asti kristikunnan alusta alkaen opetettu ha saarnattu Pyhän Hengen vaikutuksesta paljoa enemmän kuin Kristus teki, ja vieläkin joka päivä enemmän opetetaan varsin laajasti ja monisanaisella tavalla, sen mukaan kuin toiselle tai toiselle enemmän ilmoitetaan, runsaammin mieleen johtuu tai annetaan puhuttavaa. Kuitenkin niin, että kaikkea yhteen koottaessa huomataankin sen yksin vaan

Kristusta tarkoittavan. Kuinka monia vertauksia voidaankaan ottaa koko Raamatusta, vieläpä koko luomakunnastakin, jotka kaikki soveltuvat evankeliumin oppiin ja joista Kristus ei ole mitään opettanut eikä puhunut, mutta jotka kuitenkin ovat samaa oppia!

Tätä tarkoittaa myöskin P. Paavali puhuesaan profeteeraamisen tai Raamatun selittämisen lahjasta. Hän asettaa noudatettavaksi ohjeeksi ja ojennusnuoraksi Room. 12: 7 tämän: **Jos jollakin on profetia, niin olkoon uskon kanssa yhteinen**, se on: sen täytyy sopia ja sattua yhteen uskon opin kanssa. Voimmehan ottaa esimerkin Abrahamistakin, joka vei poikansa vuorelle uhratakseen hänet siellä, mutta jätti palvelijansa ja aasinsa vuoren juurelle. Sellainen esimerkki voidaan selittää uskolle eduksi, mutta myöskin uskolle vahingoksi. Näin tekivät juutalaisten saarnaajat ja opettajat, jotka väittivät, että ken itsensä samalla tavalla uhraa ja surmaa, tekee kaikkein ylevimmän teon ja menee päistikkaa taivaaseen. Tästä syystä ne kuninkaat, jotka tahtoivat olla oivallisia pyhiä, uhrasivat ja polttivat omia lapsiaan elävinä Jumalalle.

Meidän munkkiyhimyksemme selittävät asian niin, että joka tahtoo Jumalan tykö tulla, hänen täytyy jättää palvelijat ja aasi vuoren juurelle, se on: heretä käyttämästä viittä aistintaan ja olla ryhtymättä mihinkään ulkonaiseen maalliseen asiaan tai menoon, vaan elää kaikista erillään hengellisissä tutkimuksissa. Näin tehtäessä ei selitetä ja opeteta uskon mukaisesti ja sen kanssa sopusointuisasti, vaan uskoa vastaan.

Mutta jos selität sen näin: Ken Jumalan tykö tahtoo tulla, hänen on sinne tuleminen luopumalla kaikesta ihmis-ymmärryksestä ja ajatuksesta; hänellä täytyy olla Jumalan sana, jonka kautta hän oppii tuntemaan ja käsittämään Jumalan; hänen täytyy tuoda uskossa Jumalalle uhri, Kristus Jumalan poika, meidän

edestämme Jumalalle uhriksi annettu, ennen kuin omatunto voi Jumalan edessä kestää; ja hänen täytyy sen ohella jättää aasinsa ja palvelijansa tänne alas, se on: omat työnsä ja tekonsa. Näin selitän minä tämän esimerkin, ja se on ainakin aivan samaa, mitä evankeliuminkin kaikkialla opettaa; se ei suinkaan vastusta vaan puoltaa uskoa, vaikka kohta ei näin olisikaan osattu kertomuksen nimenomaiseen merkitykseen.

Tuollaisesta nyt eivät meidän paaviaasimme, sikamme ja pölkypäämme välitä, vaan tahtovat meille tyrkyttää hyväksyttäväksi kaikki, mitä ikänä esitellään ja opetetaan kirkon ja kirkolliskokousten nimessä, kuin olisi Pyhä Henki sellaista opettanut, vaikka se ei ollenkaan sopisi eikä pitäisi yhtä evankeliumin opin kanssa, ja kaikki tällainen saapi muka vahvistuksensa lauseesta: **Minulla on vielä teille paljo sanomista.** Ei niin, hutilus paraka; vaikka Kristuksella onkin enemmän sanomista, ei sinun kuitenkaan sen vuoksi sovi puhua, mitä mielesi tekee, mitä tuo tai tämä munkki on hourailnut, tai mitä joku pahanelkeinen paaviroisto tahtoo noudatettavaksi määrätä. Sen myönnän sulle kyllä mielelläni, että näitä Kristuksen sanoja juurta jaksaen otat selittääksesti, olet hyvä saarnamies ja teet yhdestä sanasta tuhannen, jotta asia tulisi aivan selväksi, valoisaksi ja kirkkaaksi, niin että jokainen sen ymmärtäisi. Mutta pysy sinä kuitenkin ainoassa puhtaassa sekoittamattomassa opissa.

Jos sinä taasen sen sijaan esittelet ja tyrkyttelet uutta oppia, että munkiksi aikovan muka tulee saada uusi kaste ja että hän sitten tulee puhtaaksi kuin vakahainen äsken kastettu lapsi, niin se ei ole Pyhän Hengen vaan perkeleen puhetta, ja se on alusta loppuun asti aivan päinvastoin opettamista, kuin Kristus sanoo. Kristityn täytyy siis tässä olla viisas, ja, kuten P. Johannes opettaa, osata erottaa

henget Jumalan sanan jälkeen, niin ettei salli itselleen mitään muuta puhuttavan, saarnattakoon sitä paljon tai vähän, eikä myöskään anna johdattaa itseään toiselle tielle.

Kolmanneksi sanoo hän: **Ette voi sitä nyt kantaa.** Tässä sinä kuulet hänen puhuvan yleistä, suurista asioista, jotka olivat heille liian vaikeat käsittää ja ainoastaan sen vuoksi ei hän tahdo niistä tällä kertaa sen enempää puhua, että he olivat vielä liian vajavaisia ja heikkoja. Nämät asiat tietysti koskivat samaa eikä mitään muuta, kuin mistä hän jo oli alkanut puhua, nimittäin hänen valtakuntaansa, kuinka sen oli maailmassa käyvä, kuinka hänen täytyi kuolla mitä häpeällisin kuolema ja tulla kirotuksi, ja kuinka hänet kuitenkin piti uskottaman Vapahtajaksi, Jumalan Pojaksi ja kaiken Herraksi. Sitten vielä, kuinka maailman piti heitäkin vainota ja surmata, ja kuinka evankeliumi oli siitä huolimatta kuitenkin leviämistään leviävä, ja Juudan kansa papistoinen, temppeleineen, jumalanpalveluksineen ja kaikkine loistoinen kukistuva maan tasalle. Tämmöistä eivät opetuslapset voineet silloin ymmärtää, vaikka heille sitä olisi vuosikautia saarnattu, kunnes Pyhä Henki sen heille opetti sen kokemuksen kautta, jonka he saarnatimessaan saivat.

Sanoppas nyt minulle, mitä tämä on sen rinnalla, jota myöhemmin apostolien jälkeen on kirkolliskokousten tai paavien toimesta lisää säädetty ja määrätty? Mahtavatko ne olla niin vaikeita asioita, ettei niitä olisi voitu ymmärtää eikä kanttaa ilman Pyhän Hengen erityistä ilmoitusta ja voimaa? Ovathan ne pelkkiä määräyksiä, kuinka pitää noudattaa tämän tai tuon veljeskunnan ja munkiston säädöksiä, täytyykö pitää mustaa tai harmaata kaapua, olla perjantaisin lihaa syömättä ja käyttää ainoastaan yhtä muotoa sakramentista. Vai eivätkö apostolitkin olisi voineet ymmärtää ja kantaa sellaista, minkä jokainen oppimaton,

jumalaton roistokin ymmärtää ja voi suorittaa.

Ah, tässä puhutaan paljoa ylevämmistä asioista, joita apostolit eivät voineet kantaa, ja korkeammasta tiedosta, kuin nämä hyödyttömät suunpieksäjät uneksivat. Minä pidän sen ihan varmana, että mitä apostolit eivät voineet ymmärtää eikä kantaa, sitä et sinäkään niin helposti etkä ilman Pyhän Hengen valistusta voi ymmärtää etkä kantaa. Onhan uskon oppi aivan liian vaikea käsittää eikä juurru niin helposti ihmisiin, kuin kokemattomat henget uneksivat. Täytyyhän ihmisen erota omasta itsestään, se on: omasta elämästään ja toimimisestaan, ja kaikella uskalluksellaan nojautua siihen, mitä hän ei itsessään näe eikä tunne, siihen nimittäin, että **Kristus menee Isän tykö**. Oi, tuo on vaikea taito ihmiselle, kokonaan itsestensä epäillä ja luopua kaikesta, mikä hänen omaansa on, sekä hyvästä että pahasta elämästään, ja pitää kiinni ainoastaan Kristuksen sanasta pannen sentähden ruumiinsa ja sielunsa alttiiksi. Vaikka koko maailman kiertäisit, et löytäisi sitä järkeä, joka sellaista voisi tutkia ja opettaa. Koetapas sitä vaan toden perästä ja omantunnon oikeassa kilvoituksessa, niin saat sen kyllä tuta, sillä perkele ja meidän oma luontomme, sen lisäksi monet lahkot ja väärät opit, ponnistavat ankarasti sitä vastaan. – Olkoon tämä sanottu paavilaisten valheitten ja aasintyhmyyden vastustamiseksi, koska he tämän kauniin tekstin sotkevat ja rähjäävät valheitansa tukeakseen.

Mitä taasen se merkitsee, että Kristus tässä sanoo Pyhää Henkeä **totuuden hengeksi**, se kuuluu toisten evankeliumien selityksiin ja on toisessa paikassa monipuolisesti selitettynä. Mutta tässäkin sanotaan täydellä tarkoituksella: **Totuuden Henki, hän johdattaa teitä kaikkeen totuuteen**, se on: oikeaan, puhtaaseen, sekoittamattomaan oppiin, joka

minusta saarnaa ja, kuten hän kohta perästä sanoo, **minua kunnioittaa**. Katsoopa hän tässä kauvas eteenpäin, kuinka valheen henki, perkele, seurakunnankin keskuudessa oli nouseva ja liikkuva, ja kuinka se oli asiaansa ajava suurella loistolla ja menestyksellä. Kristus haluaa sanoa: Oi, kuinka monia lahkoja on syntyvä, jotka kaikki oivallisesti kerskaavat suuresta hengestään, vaikka kuitenkin johdattavat ihmisiä Kristuksesta ja totuudesta ainoastaan harhateille ja kadotukseen.

Sen vuoksi hän selittääkin Pyhän Hengen tehtävän ja antaa hänelle oikean tunnusmerkin, jolla hänet voidaan tuntea ja koetella: **Hän on minua kunnioittava, sillä hän ottaa minun omastani**, joten hän ainoa on se, joka Kristuksen niin kirkastaa, kuin hän on sanasansa antanut itsensä meidän tunnettavaksemme. Tulee siis tietää, että ken jotain muuta opettaa esitellen ja kaunistellen itseään totuuden hengeksi, se ei ole Kristuksen Henki. Ei hän Pyhä Henki voi muuta opettaa kuin samaa Kristuksen oppia, jonka hän sentään laveammin selittää, kirkkaammaksi ja selvemmäksi tekee. Sen vuoksi sanoo hän: **Hän on minua kunnioittava** (kirkastava).

Kun hän vielä sanoo: **Ei hän puhu itsestensä**, niin erottaa hän taasenkin väärät pois tästä totuuden hengestä, sillä kaikki muut tulevat omin päinsä ja puhuvat itsestään omia ajatuksiaan. Nyt sanoo hän, ettei tämä ole Pyhälä Hengellä tapana vaan perkeleellä. **Koska hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omastansa; sillä hän on valhettelija ja sen isä**, Joh. 8: 44. Hän siis tarkoittaa sanoillaan: Jos sinä kuulet jonkun hengen puhuvan itsestään, niin on se varmaan valehtelija. Mutta Pyhä Henki ei puhu itsestään vaan siitä, mitä hän minulta saa ja mitä hän kuulee minun ja Isän keskenämme puhuvan.

Tämä on erittäin selvä teksti jumalallisen olemuksen kolmea persoonaa koskevasta

opinkohdasta, että nimittäin Jumalan Poika on Isän sana ijankaikkisuudessa, jonka ei kukaan paitsi Pyhä Henki kuule puhuvan. Hän taasen ei ainoastaan kuule sitä, vaan myös todistaa ja julistaa sen maailmassa. Sanalla sanoen: Kaikki perustuu siihen Jumalan luona tehtyyn päätökseen, että ainoastaan Pyhä hengen asia on teroittaa ja opettaa sitä uskonkappaletta Kristuksesta, kuinka me hänen tähtensä Jumalan edessä vanhurskautetaan. Sentähden hän päättää: **Pyhä Henki on minua kunnioittava, sillä minun omastani hän sen ottaa.** Se on: Hän on kyllä enemmän tekevä

kuin minä, ja selvemmin puhuva ja ilmi tuova, mutta ainoastaan minun omastani on hän ottaa ja minusta puhuva, ei ihmisistä, ei omasta pyhydestä eikä omista töistä. Tämän pitää olla hänen virkansa ja tehtävänsä siitä pitää hänet tunnettaman, ja sitä on hän lakkaamatta mieliin teroittava, kunnes opimme Kristusta oikein tuntemaan. Kun sinä tässä kohden olet täysioppineeksi päässyt, niin voit sitten toista pyhää henkeä etsiä, mutta toivoakseni pysymme me kaikki tämän mestarin ja opettajan oppilaina aina viimeiseen päivään asti. Amen.